

Adéu, amic

Era dissabte, el 30 d'abril de 1994, quan dotze companys ens vam trobar a casa d'en David per anar d'excursió. Malauradament aquesta trobada no era motiu d'alegria, ja que ell no podia ser amb nosaltres. Els seus pares, sempre orgullosos que sortís a la muntanya, ens van confiar les seves cendres per tal que poguéssim, en certa manera, fer amb nosaltres la seva última caminada. Tants cops abans ens havia acompanyat! Encara que el comiat va ser trist, vam intentar sortir amb ànims. Eren les onze del matí i teníem un bon grapat de quilòmetres per endavant.

Així doncs, vam travessar Granollers de sud a nord, sortint per Corró i enfilant cap a Llerona i Marata. Agafant uns camins i deixant-ne d'altres vam recórrer la distància que ens separava de Cànoves. Després de dinar a la font vam agafar pista amunt cap a l'embassament i més tard per la Baga d'en Cuc. No em pesava la motxilla, potser més la intensa calor; però sobretot em pesava l'ànim, em pesava el cor. Suposo que tant com als altres, car a les converses entreveïa una ombra de tristor. Arribàrem al Sui quan fosquejava. Vam travessar la Calma en mig d'un silenci i una quietud extraordinària, mentre els primers estels naixien al cel. En aquells instants encara dubtava que tot allò fos real. Donada l'hora i el cansament que portàvem decidírem fer nit a una banda del camí, molt a prop de Coll Formic; tot i que havíem previst arribar més endavant. Després d'un ràpid sopar entre poques paraules es van estendre sacs i estores, i l'última llum s'apagà.

Penso que mai no havia fet un bivac en una nit tan meravellosa. El cel era tot estrelles, l'aire tot silenci i una lleugera brisa em fregava la cara. De seguida em va venir a la memòria el meu primer bivac. En aquella ocasió hi era en David al meu costat, tan